

selve det ærede Udvalg anerkjendte Feil i dens Affattelse.

Ordningsmand: Den ærede Landssthingsmand, som nu satte sig, beklagede sig over, at jeg ikke paa et tidligere Standpunkt havde søgt at sjerne de Uklarheder, der muligens kunde ligge i § 52. Jeg skal dertil kun ganske kort bemærke, at den ærede Rigsdagsmand saa ikke maa have hørt mine Bemærkninger nøjagtigt; thi jeg udtalte ikke, at der for mig laa nogen Uklarhed i § 52 — hvorvel jeg indrømmer, at jeg har havt meget ondt ved at læse den — men jeg tror, at jeg sagde affkurat det Samme som det ærede Medlem, nemlig at „fast Understøttelse“ kun er en gjentagen Understøttelse med 6 Maaneders Mellemrum. Hvad jeg klagede over, var, at denne Bestemmelse, der kunde gaa, saalange der kun var Tale om Hjemsendelse eller Ifke-Hjemsendelse, fik en ganske anden Betydning, naar vi kom ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Forsørgelsesrettens Erhvervelse afbrydes eller ikke. Jeg har sagt, at jeg har fundet Bestemmelsen ganske klar, men naar vi skulle ind paa dette Spørgsmaal, maa jeg dog sige, at dette kun er lykkedes mig ved et møjsommeligt Studium af Udvalgets Motiver i Betænkningen; thi naar man læser selve § 52 igjennem, kan man virkelig ikke finde den tydelig affattet. Der siges jo deri, at for det Første undtages de i § 26 omhandlede Understøttelser, endvidere „Understøttelser, som gives Personer, hvis Trang der er Grund til at anse som forbigaaende, saaledes at Understøttelsen kan forventes tilbagebetalt inden lang Tid.“ Det er altsaa det andet Moment, og dette forklares saa saaledes, at, dersom Understøttelsen ikke bliver tilbagebetalt inden 6 Maaneder efter Modtagelsen, og ny Hjælp forlanges, betragtes den som fast. Altsaa denne Tilbagebetaling „inden lang Tid“ kan, naar ny Hjælp ikke forlanges, udtrækkes ligesaa mange Aar det skal være; deri er der virkelig ikke nogen god Sammenhæng. Jeg indrømmer imidlertid, at jeg ved at sammenholde det med Motiveringen og ved Hjælp af de andre Forklaringer, jeg har faaet, forstaaer Bestemmelsen fuldkommen tydeligt, og det er heller ikke det, jeg doler over. Det, som jeg doler over, er, at man vil give den Anvendelse her med Hensyn til Forsørgelsesrettens Afbrydelse eller Erhvervelse. Det ærede Medlem sagde, at han ganske vist fandt det at være en fuldstændig fornuftig Regel, at Erhvervelsen af Forsørgelsesret ikke blev afbrudt i Opholdskommunen, fordi en Person f. Ex. i 5 Maaneder og 29 Dage vedvarende havde faaet Fattighjælp; men dertil vil jeg svare, at jeg finder, at det er en meget ufornuftig Regel, naar man stiller det sammen med, at, naar han har faaet Hjælp i een Dag, og 6 Maaneder efter atter i een Dag, blot en Specie hver Gang, saa er Forsørgelsesretten afbrudt. Jeg kan ikke finde, at der er nogen rigtig Sam-

moni i de to Ting, men det forekommer mig derimod, at den ældre Regel og den, som staar i Lovforslagets § 18, at Forsørgelsesrettens Erhvervelse afbrydes af enhver Fattigunderstøttelse, der kan fordres refunderet, er nok saa fornuftig. Og med Hensyn til dette Spørgsmaal om, hvad der bedst vil forhindre en Omgaaen af Lovens Bestemmelser fra Kommunens Side, da maa jeg sige, at jeg oprigtig talt tror, at det ikke har Stort at betyde; thi hoorledes man end skriver en Lov, vil den kunne omgaa; men at der ganske vist vil være langt større Leilighed til at omgaa Loven, naar vi faae en Bestemmelse om fast Understøttelse, som afbrydende Forsørgelsesretten, i Stedet for at nu enhver midlertidig Understøttelse har denne Virkning, tror jeg ikke, der kan være nogen Tvivl om. Naar det ærede Medlem sagde, at det vilde være langt lettere for Opholdskommunen at afbryde Forsørgelsesretten ved at tilbyde den Paagældende en Understøttelse, end det vilde være for Forsørgelseskommunen at gjøre det, saa kan jeg ikke være enig med ham deri. Thi Opholdskommunen kan der Erangende jo blot negte at modtage Hjælpen; men er der derimod en Gang ydet en Understøttelse i Opholdskommunen, saa ligger det overmaade nær for Forsørgelseskommunen at sørge for, at denne Understøttelse bliver tilbagebetalt, og derved har Opholdskommunen saa den Erangende. Dette er min Hovedindvending, og dertil kommer naturligvis det, at det hele Princip ser i allerhøjeste Grad besynderligt ud, fordi den langvarige Fattighjælp kan stille sig saaledes, at den ikke afbryder, hvormod den mindste Hjælp, naar den gjentages, kan afbryde Erhvervelsen af Forsørgelsesret.

Formanden: Den ærede 2den Landssthingsmand for 10de Kredts har Ordet for en kort Bemærkning.

Forskeren: Jeg vil blot lige over for den ærede 2den Landssthingsmand for 9de Kredts (Strup) bemærke, at det ikke forekom mig, han var meget heldig i at føre Bevis for, at den Omstændighed, at en Forlængelse af Forsørgelsetidsrummet fra 3 til 5 Aar ikke havde kunnet medføre Ophævelsen af visse Misbrug, skulde godtgjøre, at en Forlængelse af dette Tidsrum til 10 Aar ikke vilde have nogen anden og større Virkning i den Henseende. Det var det One, jeg vilde sige. Det Andet er, at jeg, hver Gang det kommer frem, paa det Bestemteste vil benegte, at det er mere humant lige over for den Fattige at opstille som Regel, at han skal sendes tilbage til en Opholds-kommune, om hvilken han har erklæret, at han ikke vil bo der, end at sende ham tilbage til Fødestedet, som han maaste kan have meget hørt. Derom kan der Intet siges med Bestemthed som Regel. Det kan for den One være ubehageligt at komme til Fødestedet og for den Anden meget